

בש"פ 2795/15 - מדינת ישראל נגד נמיג מחסייב

בבית המשפט העליון
בש"פ 2795/15

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: נמיג מחסייב

בקשה שניה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד הילה גורני; עו"ד עדי שגב

בשם המשיב: עו"ד עמיחי ימין

החלטה

1. בקשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים.

2. המשיב הואשם בעבירות רבות של סחיטה באיומים, איומים, שוד, סחיטה בכוח, החזקת סכין, תקיפה לשם גניבה, ותקיפה 'סתם'.

3. אלו הם המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום: על-פי האישום הראשון, החל מיום 1.1.2012 ועד לחודש מאי 2013 היה בנימין אשורוב (להלן: המתלונן) בעליה של פיצוציה בפתח-תקווה. מספר חודשים לאחר פתיחתה, הגיע המשיב לפיצוציה ודרש מן המתלונן לשלם לו מדי שבוע סך של 700 ₪ לצורך הפקדת קנטינה לחבריו של המשיב בבית הסוהר. המשיב הבטיח למתלונן, כי אם ישלם את התשלום השבועי "אף אחד לא יתקרב לפיצוציה". המשיב אמר

עמוד 1

למתלון: "או שאני אהיה אח שלך, או שאני אהיה האויב שלך, אם לא תשלם". בתקופה שלאחר מכן, במשך מספר רב של חודשים, ומדי יום, נהג המשיב לפקוד את הפיצוציה של המתלון. אחת לשבוע מסר המתלון את התשלום השבועי בידיו של המשיב, בהתאם לדרישת המשיב ומחמת חששו של המתלון מפניו. בחלוף מספר חודשים החל המשיב ליטול, בנוסף לתשלום השבועי, מצרכים נוספים מן הפיצוציה - חפירות סיגריות, בקבוקי בירה, גלילות ושתיה קלה, בלי רשות מאת המתלון ומבלי לשלם. בחלק מהמקרים שבהם עשה המשיב כדברים האלה, לא נכח המתלון בפיצוציה, ואולם המשיב פעל באותו אופן גם אל מול אביו של המתלון - יארוחם מיכאלוב, ועובד הפיצוציה אלכסנדר מורוז. במספר הזדמנויות שלח המשיב את בת-זוגו, אולגה, לפיצוציה, והורה לה לדרוש סכומי כסף, חפירות סיגריות, גלילות ובקבוקי שתיה, באומרו לה: "תגידי לו שנמיג עצבני". מפאת חששו, מסר המתלון לאולגה את סכומי הכסף ואת המוצרים שדרשה, מבלי ששילמה עבורם. באותה תקופה, במספר מועדים, דרש המשיב מאת המתלון למסור לו את מכוניתו לצורך שימושי האישיים של המשיב, וברוב הפעמים, מפאת חששו, אכן, מסר המתלון את מכוניתו למשיב. מספר פעמים אמר המתלון למשיב כי המכונית אינה ברשותו. המשיב לא האמין, תר אחרי המכונית, ומשאיתר אותה - קילל ואיים על המתלון, לעיתים באמצעות הנפת בקבוק בירה. כמו כן נהג המשיב "לקנוס" את המתלון בשל שקריו בסכומי כסף שונים. במספר הזדמנויות נקלע המתלון לקשיים כלכליים והתקשה לעמוד בתשלום השבועי. בתגובה היה המשיב מקלל, מאיים עליו באמצעות הנפת בקבוק בירה, ניגש לקופה בפיצוציה, נוטל ממנה כסף, ומאיים על המתלון שיגרום לו נזקים אם לא ימשיך לשלם את התשלום השבועי. במספר הזדמנויות, בשעה שאביו של המתלון עבד בפיצוציה, פקד אותה המשיב ונטל חפירות סיגריות ובקבוקי בירה מבלי לשלם. כדברים האלה עשה גם כאשר אלכסנדר מורוז עבד במשמרת בפיצוציה. באחת ההזדמנויות, במוצאי שבת, בשעה שאלכסנדר עבד בפיצוציה, הגיע המשיב למקום, קילל את אלכסנדר ונטל מהקופה כ-500 ₪. במהלך חודש מאי, כשקצה נפשו של המתלון ממסכת הסחיטה, ומפאת חששו מפני המשיב, העביר המתלון את הבעלות בפיצוציה לאדם אחר. סמוך לאחר סגירת הפיצוציה ועד לחודש נובמבר 2013 דרש המשיב מהמתלון להשאיר מעטפות כסף ובהם סכומי כסף אצל אלצ'ין אלייב, בעליה של פיצוציית "קווקז" בפתח-תקווה. מפאת חששו, עשה המתלון כדרישתו של המשיב, והשאיר מדי שבוע מעטפות ובהן כסף מזומן בסכום כולל של אלפי שקלים, אותן אספה אולגה. במספר הזדמנויות דרש המשיב מן המתלון לבוא לביתו בפתח-תקווה, ולמסור לאולגה כסף מזומן עבורו. המתלון עשה כן, ומסר לאולגה מעטפות עם כסף בסכום כולל של אלפי שקלים. מספר חודשים לאחר סגירת הפיצוציה, ועד לחודש מרץ 2014, הורה המשיב למתלון לשלם את החוב שצבר בפיצוציית "קווקז", בעקבות נטילת מוצרים על-ידי המשיב וזוגתו. גם את זאת עשה המתלון, כדרישת המשיב, מחמת פחדו מפניו, ופרע את חובו המצטבר של המשיב ואולגה בסכום כולל של אלפי שקלים. באחד המפגשים ביניהם, נטל המשיב מידי המתלון את מכשיר הטלפון הנייד שלו, מסוג אייפון 4. למחרת ביקש המתלון מאת המשיב להחזיר לו את מכשיר הטלפון, והמשיב השיב לו כי שבר אותו. בחודש מרץ 2014 התקשר המשיב אל המתלון והורה לו להגיע לביתו בפתח-תקווה. עם הגעתו, נטל ממנו המשיב את מכשיר הטלפון שהיה ברשותו, מסוג אייפון 5, באומרו כי עשה כן כ"עונש" על כך שהמתלון לא ענה לשיחות הטלפון ממנו. בחלוף מספר שעות, הגיע המשיב לפיצוציית קווקז, החזיר למתלון את מכשיר הטלפון ואיים עליו באומרו: "אם עוד פעם אחת לא תענה לטלפונים שלי, אני אזיין אותך". המשיב נהג גם לאיים על המתלון בפגיעה בבני משפחתו, אף איים לחטוף את בתו בת ה-4 מגן הילדים, הכל על מנת שהמתלון ימשיך להענות לדרישותיו ולשלם לו סכומי כסף שונים.

4. על-פי האישום השני, בחודש אפריל 2013, דרש המשיב מן המתלון שלא ינעל את הפיצוציה ושישאיר את המפתחות ברשותו של המשיב. המתלון סרב, והודיע למשיב כי אביו נשאר לעבוד בפיצוציה והוא שינעל אותה. המשיב התרעם על הסירוב לדרישתו ואיים על אביו של המתלון באומרו: "כדאי שהבן שלך לא יגיע מחר לעבודה". בערב של יום, התקשר המשיב למתלון מספר פעמים, אך זה לא ענה לו. למחרת, הגיע המתלון לפיצוציה עם בתו, שהיתה אז כבת 3. בפיצוציה המתינו המשיב וחברו. המשיב הורה לחברו לשמור על בתו של המתלון, ולמתלון הורה להתלוות אליו למחסן מאחור. עם הגעתם למחסן, הטיח המשיב בקבוק בירה בראשו של המתלון, הכה באמצעות אגרופו בעינו, ונטל את מפתחות הפיצוציה מידי. סמוך לאחר מכן, ניגש המשיב לקופה בפיצוציה, נטל את הכסף מתוכה, והורה

למתלון להסתלק מהפיצוציה, כשהוא מכריז כי מעתה והלאה הפיצוציה בבעלותו. המתלון החבול אסף את בתו והלך בחזרה לביתו. באותו יום וביום שלמחרת, הפעיל המשיב את הפיצוציה, ובסופו של יום נטל את פדיונה.

5. על-פי האישום השלישי, בחודש אפריל 2013, בשל קושי לעמוד בתשלומים למשיב, ומחמת איומים חוזרים ונשנים מצדו, פנה המתלון לשחרור ארסונוב על מנת שיסייע לו במציאת פתרון מול המשיב. באותו ערב הסיע ארסונוב את המשיב במכוניתו למקום מפגש בבת-ים, שם פגש אותו המתלון. בהמשך התקיימה בין הצדדים "בוררות", בסופה נקבע כי המתלון ישלם למשיב סכום של 20,000 ₪ תוך חודש-ימים, ובתמורה לא יפקוד עוד המשיב את הפיצוציה ולא ידרוש מאת המתלון סכומי כסף נוספים. המתלון שילם למשיב 20,000 ₪ כפי שנקבע ב"הסכם הבוררות", וזאת על מנת לסיים את קשריו עמו ואת מסכת הסחיטה. כשלושה שבועות לאחר הסכם הבוררות, התקשר המשיב למתלון ודרש ממנו לצאת אל מחוץ לפיצוציה. שם הביע המשיב את זעמו על פנייתו של המתלון לארסונוב, ואיים עליו באומרו: "אתה תשלם על זה". באותו ערב, עם חזרתו של המתלון לביתו, חיכה לו המשיב בפתח הבניין, שם הצמיד סכין לגבו, בידו השניה אחז בחולצתו, גרר אותו למקום חשוך ושם איים עליו ודרש ממנו להמשיך לשלם את התשלום השבועי. המתלון, אשר חשש מפניו של המשיב, עשה כדרישתו והמשיך לשלם את התשלום השבועי.

6. על-פי האישום הרביעי, כחודש לאחר העברת הזכויות בפיצוציה, פגש המשיב את המתלון, הביע את זעמו על כך שמכר את הפיצוציה, ודרש ממנו כסף. המתלון, חשש מאד מפניו של המשיב, הבטיח לו כי עם קבלת הכסף ממכירת הפיצוציה יעביר לו 10,000 ₪, וכך אכן עשה. באותו מועד, איים המשיב על המתלון, כי אם לא יענה לטלפונים הוא "יאנוס אותו". באותה תקופה נהג המשיב "לקנוס" את המתלון ולאיים עליו בפגיעה בגופו ובגופם של בני משפחתו, בשל כך שהמתלון לא ענה לשיחות טלפון ממנו.

7. על-פי האישום החמישי, בחודש מרץ-אפריל 2014 עזב המתלון את פתח-תקווה ועבר להתגורר למשך מספר שבועות בחיפה. המתלון הודיע לאלצ'ין כי אין עוד בכוונתו לשאת בתשלום חובו של המשיב, עבור המוצרים שהוא וזוגתו נוטלים מפיצוציית קווקז. למשמע הדברים הללו, התקשר המשיב לטלפון הנייד של המתלון, ומשזה לא ענה לו, איים עליו המשיב במסרונים כגון: "מה אמרת לאלצ'ין? תחכה לסיבוב השני של ההופעה, כמו שהיה לך עם איזיק, אפילו שוחה ירדוף אותך"; "אני ליד הבית שלך, אפילו פתחתי ארון החשמל, תסתכל, בקיצור אם אתה לא עונה לי, אני נכנס אליך הביתה ואז זה הסוף שלך, תראה כי הוזהרת, זה אני נמיג, ואז היום אתה תיתן לי את כל הכסף". ביום 6.4.2014 התקשר המשיב לאלצ'ין על מנת לבדוק אם המתלון נמצא בפיצוציית קווקז. אלצ'ין אישר כי המתלון אכן נמצא אצלו בפיצוציה. סמוך לאחר מכן, נכנס אדם לפיצוציה ושאל: "מי זה בני?". אלצ'ין והמתלון השיבו כי אינם מכירים את בני. מספר שניות לאחר מכן, נכנס המשיב למקום, כשהוא זועם, והחל לצעוק ולאיים על המתלון באומרו: "אני אזיין אותך, אתה תשלם כל החיים שלך, אני מחפש את המוות שלך". בתוך כך, נטל המשיב את הטלפון הנייד של המתלון מידי, אחז בחולצתו בצורה מאיימת, והדף אותו. המתלון התקשר לגיסו ליאור, וזה הגיע למקום ופנה למשיב על מנת להרגיעו. המשיב כעס על פנייתו של המתלון לליאור, הודיע לליאור כי זה לא עניינו, ולאחר מכן אחז בגרונו של המתלון וחנק אותו. סמוך לאחר מכן, עם צאתו של המתלון מהמקום, תקף אותו המשיב בכך שחבט בפניו מספר פעמים ודחפו, עד אשר עוברי-אורח אחזו במשיב ובכך מנעו את המשך תקיפתו של המתלון. ביום 9.4.2014 שלח המשיב הודעה למתלון: "תברח מישראל, יהיה לך טוב".

8. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. בבקשה נטען לקיומה של עילת מעצר מכוח סעיפים 21(א)(1) ו-21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, וכן גם לחזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק הנ"ל, לנוכח מעשיו,

מסוכנותו הרבה לציבור, והחשש כי שחרורו ממעצר יביא להשפעה על עדים. בבקשה הודגש כי מסוכנותו של המשיב מתעצמת נוכח עברו הפלילי המכביד – 18 הרשעות בעבירות אלימות, סחיטה באיומים, הפרעה לשוטר, רכוש, סמים ואיומים. בכמה וכמה עונשי מאסר נשא המשיב, ואף תלוי ועומד נגדו מאסר על-תנאי חב-הפעלה למשך 12 חודשים. פעם ופעמיים נדחה הדיון בבקשה להארכת המעצר, לפי בקשת באת-כח המשיב מטעם הסנגוריה הציבורית, לצורך עיון וצילום חומר הראיות. פעם נוספת נדחה הדיון מפאת מחלתה, ועוד פעם נדחה הדיון בעקבות בקשת ב"כ המשיב לשנות את מועדו. ביום 3.7.2014, כחודשיים לאחר הגשת כתב האישום והבקשה למעצר עד תום ההליכים, הסכימה ב"כ המשיב למעצרו, תוך שמירת זכותה להגיש בקשה לעיון חוזר. בית המשפט הורה אז על הארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים. ביום 29.1.2015 הורה בית משפט זה (כב' השופט ע' פוגלמן) על הארכת מעצרו של המשיב, בהסכמה, ב-90 ימים החל מיום 5.2.2015.

9. ההליכים בתיק העיקרי – יגעים. ביום 15.5.2014 התקיימה הקראה פורמלית של כתב האישום. מתן התשובה נדחה מספר פעמים לבקשת ב"כ המשיב, בין היתר, בעקבות בקשות למתן צווים לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הידברות בין ב"כ הצדדים, והעברת התיק לגישור. ביום 23.12.2014 כפר המשיב באשמה, ובין היתר טען טענת אליבי. נקבע מועד לתזכורת ושני מועדי הוכחות נקבעו ליום 26.2.2015 וליום 10.3.2015. מטעמים רפואיים לא התייצבה ב"כ המשיב לשיבת התזכורת ביום 28.1.2015, ב"כ המבקשת הודיעה לבית המשפט שהליך הגישור לא צלח, ונקבע מועד נוסף לתזכורת. ב"כ המשיב ביקשה לדחות מועד זה. ביום 17.2.2015 הודיעו ב"כ הצדדים כי אין מנוס משמיעת ראיות בתיק, ובאת-כח המשיב הודיעה כי אינה מוותרת על עדותו של אף אחד מעדי התביעה. בית המשפט המחוזי קבע כי שמיעת הראיות תחל במועד שנקבע ליום 26.2.2015. באותו יום הגישה ב"כ המשיב בקשה לביטול הדיון, בשל סיבות רפואיות. למחרת הודיעו ב"כ הצדדים על הסכמתם לביטול הדיון שנקבע ליום 26.2.2015 וקביעת דיון חלופי ביום 1.4.2015. ב"כ המשיב ציינה כי היא מסכימה להארכת מעצרו של המשיב. בית המשפט נעתר לבקשה והבהיר כי מועד ההוכחות שנקבע ליום 10.3.2015 יוותר על כנו.

10. בדיון ביום 10.3.2015 הודיעו ב"כ הצדדים על כך שהגיעו להסדר טיעון. המשיב הודה בעובדות כתב אישום מתוקן והורשע על-פי הודאתו. דא עקא, במהלך שמיעת הטיעונים לעונש ביקש לחזור בו מהודאתו ולבטל את הסדר הטיעון. נוכח עיתוי הבקשה, ובהסתמך על ההלכה הפסוקה, התיר בית המשפט למשיב לחזור בו מהודאתו, ביטל את הכרעת הדין והבהיר כי בנסיבות העניין ימשך הדיון על בסיס כתב האישום המקורי. נקבעה ישיבת תזכורת ליום 12.3.2015. באותו יום, מסרה ב"כ המשיב כי הסנגוריה הציבורית מבקשת למנות סנגור חדש לייצוגו. ועוד זאת ביקשה ב"כ המשיב, להעביר את הדיון בתיק לדיון לפני מותב אחר, נוכח חשיפת המותב הזה להסדר הטיעון ולטיעונים לעונש. בית המשפט נעתר לבקשה, קבע מועד תזכורת ליום 24.3.2015, וביטל את מועד הדיון שנקבע ליום 1.4.2015.

11. ביום 24.3.2015 הודיע עורך דין מהסנגוריה הציבורית כי קיבל את ייצוג המשיב במקום קודמתו, וביקש לקבוע מועד תזכורת נוסף ליום 15.4.2015. בית המשפט נעתר לבקשתו והתיק הועבר למותב אחר לקביעת מועדי ההוכחות. ביום 25.3.2015 נקבע התיק להוכחות ליום 7.5.2015 וליום 10.5.2015. בישיבת תזכורת ביום 15.4.2015 הודיע המשיב על מו"מ שהוא מנהל להסדר ייצוגו על-ידי עורך דין פרטי. בית המשפט קבע כי מועד ההוכחות שנקבע ליום 7.5.2015 יוותר על כנו, וכל עוד לא תשוחרר הסנגוריה הציבורית מייצוגו של המשיב, יתייצב עורך-דין מטעמה לשיבת ההוכחות.

12. ב"כ המבקשת טוענת בנימוקיה לבקשתה להארכת המעצר ב-90 ימים על רמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן המשיב. על-פי כתב האישום סחט המשיב את המתלונן במשך תקופה ממושכת, כשהוא משליט עליו טרור ואימה,

באיומים קשים ובשימוש בכוח. המשיב גם שדד את המתלונן ותקף אותו. קיים חשש רב לבטחון הציבור בכלל, ולשלומם של המתלונן בפרט, כמו גם חשש להשפעה על עדים. כאמור, לחובתו של המשיב עבר פלילי כבד, הוא ריצה עונשי מאסר ולחובתו תלוי ועומד עונש של מאסר על-תנאי חב-הפעלה. שמיעת ההוכחות בתיק העיקרי טרם החלה, בשל בקשות דחייה שונות מטעם ההגנה, בין היתר לצורך הסדרת יצוגו של המשיב, הידברות בין ב"כ הצדדים, הודאתו של המשיב בכתב אישום מתוקן, וחזרתו מההודאה בטרם החלה שמיעת ההוכחות. בשל התנהלותו של המשיב, במה שנוגע להסדר הטיעון ולחזרתו-בו מהודאתו, בוטלה שמיעת הוכחות בשתי ישיבות שנקבעו לצורך כך: האחת - ביום 10.3.2015, שבה לא נשמעו ראיות בעקבות ההודאה על הסדר הטיעון, והשניה - ביום 1.4.2015 שבוטלה בשל הצורך להעביר את הדיון למותב אחר שלא נחשף לפרטי הסדר הטיעון ולראיות לעונש. כאמור, לעת הזאת, קבועים שני מועדי הוכחות בתיק, ליום 7.5.2015 וליום 10.5.2015.

13. ב"כ המשיב טוען מנגד, כי רק לאחרונה שכר המשיב את שירותיו. להערכתו, לא תסתיים שמיעת ההוכחות בשני המועדים שנקבעו. לדידו, אין הצדקה להאשים את המשיב בכך שהסדר הטיעון לא יצא אל הפועל. מצדו עושה ב"כ המשיב כל מאמץ לעמוד בלוח הזמנים. ב"כ המשיב מבקש להציע חלופות מעצר הרחק מביתו של המשיב, אם בצפון הארץ אם בדרומה, על דרך של 'מעצר בית' עם איזוק אלקטרוני. מדובר בהארכת מעצר שניה למשך 90 יום, לאחר שהמשיב נתון במעצר מזה 13 חודשים, וטרם התקיים דיון הוכחות אחד. מן הראוי, לדברי ב"כ המשיב, לנהל את המשפט כאשר המשיב נתון ב'מעצר בית'.

14. שקלתי את הבקשה על יסוד נימוקיה, בהתחשב עם הנימוקים שבאו מנגד, על רקע כתב האישום והשתלשלות העניינים עד כה, ומסקנתי היא כי דין הבקשה להתקבל.

15. חודשים ארוכים בוזבזו לחינם וממון רב ירד לטמיון. עורכת-דין מטעם הסנגוריה הציבורית הועמדה לרשות המשיב וניהלה מטעמו את הגנתו במשך חודשים ארוכים. בכלל זה היה צורך ללמוד את חומר הראיות, לגבש קו הגנה, להתייצב לדיונים בבית המשפט, עד אשר גובש הסדר טיעון. המשיב ביקש לחזור בו מאותו הסדר, מבקשו ניתן לו, התחלף המותב שדן בעניינו, והסנגוריה הציבורית העמידה לרשותו של המשיב עורך-דין אחר. עינינו הרואות, זמן רב חלף, ומשפטו של המשיב חזר לנקודת המוצא. מדובר בזמן יקר הן מנקודת ראותו של המשיב, מפאת התארכות משך המעצר; הן מפאת הקופה הציבורית הנושאת בעלויות הייצוג וניהול המשפט.

16. כאמור, לאחרונה הודיע המשיב כי שכר את שירותיו של עורך דין פרטי. רצונו - כבודו, אך את הנעשה אין להשיב, לא מבחינת התארכות משך המעצר, ולא מבחינת עלויות הייצוג עד כה. בנסיבות כמותאור, אין לבוא בטרניה כלפי המבקשת, ולא כלפי בית המשפט אשר התנהלו כהלכה, ולא בעטיים נמצא המשפט עדיין בראשיתו. אין למשיב להלין אלא על עצמו, על התארכות משך המעצר. מסוכנותו של המשיב רבה, כעולה ממסכת הסחיטה שבכתב האישום ומעברו הפלילי. זכאי המתלונן לישב בשלווה בביתו, מבלי לחשוש מידו הארוכה והזדונית של המשיב. כך המתלונן, וכך גם הציבור כולו. אין ניתן לסמוך על המשיב כי יחדל מדרכו הנלוזה לסחוט באיומים, כפי שלכאורה עשה, באופן שפגיעתו רעה וקשה, אלא רק בתוככי בית המעצר.

17. אשר על כן החלטתי להעתר לבקשה ולהורות על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים, החל מיום 6.5.2015 או עד למתן פסק דין בת"פ 5817-05-14 בבית המשפט המחוזי מרכז, לפי המוקדם.

18. בשולי הדברים אציין כי חוששני שהלך-מחשבתו של המשיב הוא כמאמר חז"ל: "אסיא דמגן במגן - מגן שוה" (=רופא שמרפא בחינם-שווה חינם", בבלי, בבא קמא פה, א). דומה כי לא שווים בעיני המשיב עורכת-הדין שמונתה בראשונה, ועורך-הדין שמונה בשניה, מטעם הסנגוריה הציבורית לייצוג במשפטו. לאזרחי המדינה, אשר נושאים בעלות שכרם של אלו, מדובר בטבין ותקילין. בנקל זכה המשיב לקבל ייצוג מטעם הסנגוריה הציבורית, ואם ראה לוותר על הייצוג הזה ולבכר תחתיו ייצוג פרטי, מן הראוי לסנגוריה הציבורית לשקול לחייבו בעלות הייצוג מטעמה. יתכן שיש מקום לעיגון מנגנון מעין זה, על מנת למנוע קלות דעת ביחס לייצוג המקצועי שניתן מטעם הסנגוריה הציבורית. אמר מי שאמר, שבמקומותינו, עבריין צעיר שנתפס לפלילים, זוכה עד מהרה בייצוג משפטי מטעם הסנגוריה הציבורית במשפטו, חינם אין כסף; בעוד אביו, המבוגר, ישר-דרך, חולה סרטן, אינו זוכה לקבל תרופה הנחוצה לו, משום שאינה כלולה בסל הבריאות, מחמת מחסור במשאבים. גם אם יש קורטוב של דמגוגיה באמירה זו, היא ראויה למחשבה.

ניתנה היום, ט"ז באייר התשע"ה (5.5.2015).

ש ו פ ט